

Arrest

nr. 278 513 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen, die verklaren van Venezolaanse nationaliteit te zijn, zijn volgens hun verklaringen België binnengekomen op 1 oktober 2021 en hebben een verzoek om internationale bescherming ingediend op 4 oktober 2021.

1.2. Nadat vragenlijsten werden ingevuld en ondertekend, werden de dossiers van verzoekende partijen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 30 november 2021 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werden verzoekende partijen gehoord op 16 februari 2022 en 13 april 2022.

1.3. Op 16 mei 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen werden op 17 mei 2022 aangetekend verzonden.

1.3.1. De bestreden beslissing ten aanzien van E. G. B. P. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Barquisimeto (staat Lara, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U groeide op bij uw moeder en jullie woonden bij haar moeder in Barquisimeto in. Na uw middelbare school, startte u in 2014 met uw studies rechten aan de universiteit Fermin Torro in Barquisimeto. Uw oom A.(...) G.(...) P.(...) (de broer van uw moeder) werkte voor de rechtbank in Barquisimeto als griffier. Dit betekende dat hij de rechter kon vervangen en dat hij ook zaken kon ondertekenen in naam van de rechter. Hij liet u weten dat u zich kandidaat kon stellen voor een job bij een andere rechtbank in hetzelfde gebouw. U solliciteerde, waarna u er begon te werken. Omdat het niet toegestaan was om met familieleden voor dezelfde rechtbank te werken, hielden u en uw oom jullie familierelatie verborgen op de werkvloer. In februari 2015 begon u een relatie met P.(...) L.(...) J.(...) P.(...) (O.V. (...)). Uw oom A.(...) kreeg door zijn werk voor de rechtbank (hij ondertekende vonnissen voor ontruiming waarbij hij ter plekke de confrontatie aanging) problemen met de benadeelde partijen. Dit waren vaak leden van de regering of colectivos. De ruiten van zijn wagen werden stukgeslagen, briefjes werden achter gelaten of er werd op de muren van zijn woning geschreven dat hij een verrader was. Uw oom wilde echter gewoon dat de wetten gevolgd werden. Uw oom was het ook niet eens met de regering waardoor hij als een opposant werd gezien. Twee maanden voor zijn vertrek uit Venezuela in december 2015 raakte uw oom vermist. Wanneer hij diezelfde avond opdook, vertelde hij dat hij gedurende een hele dag ontvoerd was geweest door colectivos die hem toen mishandelden. Enkele dagen later kwam hij naar het huis van uw grootmoeder en vertelde hij dat hij Venezuela diende te verlaten. Tot een maand voor zijn vertrek bleef hij bij de rechtbank werken waarna hij zijn ontslag indiende. Op 8 december 2015 verliet hij Venezuela en reisde hij naar Canada waar hij de vluchtelingenstatus ontving. Na het vertrek van uw oom had u het gevoel dat u achtervolgd werd omdat u vreemde motorrijders in de buurt van de universiteit zag. In februari 2017 was u aan het wachten op de bus om naar de universiteit te gaan wanneer u werd tegengehouden door colectivos op motors die u vroegen waar uw oom A.(...) was. Zij zeiden dat u dit zeker wist. Hierna werd u door hen geslagen met een motorhelm. U vermoedt dat zij achter jullie familieband waren gekomen door sociale netwerken en of foto's. Hierna merkte u in de buurt van de universiteit steeds motorrijders op die leken op diegene die u in februari 2021 hadden gevraagd naar A.(...). U weet niet of zij daar waren voor u, maar u werd hier angstig door. Op 2 oktober 2017 ontving u een oproepingsbrief waarin u beschuldigd werd van landverraad en het verborgen houden van uw oom A.(...) P.(...). U diende te verschijnen voor het parket op 11 oktober 2017. U vermoedt dat u van deze zaken beschuldigd werd omdat u niet wou zeggen waar uw oom was, u volgens hen een opposant was en zij dachten dat u uw land verraden had. In de brief werd eveneens vermeld dat u ontzet werd uit uw ambt bij de rechtbank. Omdat u vreesde in de gevangenis te belanden in Venezuela of dat u hetzelfde zou overkomen als uw oom, vertrok u op 6 oktober 2017 uit Venezuela en reisde u legaal over het land naar Colombia waar u op 7 oktober 2017 aankwam. U verbleef enkele dagen bij een tante in Colombia waarna u werk vond en op eigen benen stond. U verbleef in Girardot (staat Cundinamarca, Colombia). U had een verblijfsvergunning in Colombia. Op 21 oktober 2017 kwamen er bij uw partner thuis, die nog in Venezuela woonde, vier colectivos langs. Zij vroegen hem waar zowel u als A.(...) zich bevonden. Uw partner zei dat hij uw oom niet kende, maar zij toonden hem een familiefoto waarop zowel hij als uw oom A.(...) stonden. Zij sloegen hem hierna in elkaar. U en uw partner vermoeden dat zij achter jullie relatie waren gekomen en bij uw partner langsgingen omdat zij geen antwoord kregen van u. Uw partner regelde zijn paspoort en op 25 november 2017 verliet ook hij Venezuela om naar Colombia te reizen. In Colombia hadden jullie hier beiden werk en een goed leven. U raakte zwanger en u was uitgerekend voor eind maart 2019. Omdat u in Colombia niet op de gezondheidsdiensten kon rekenen en uw kind met twee Venezolaanse ouders in Colombia staatsloos zou zijn, keerden u en uw partner op 5 maart 2019 terug naar Venezuela. U deed dit illegaal omdat u anders uw verblijfsvergunning in Colombia zou kwijtraken. U dacht dat u intussen niet meer gezocht werd omdat u niets meer hoorde over oproepingen. U en uw partner verbleven in Venezuela bij uw moeder en grootmoeder. Op 11 maart 2019 beviel u in een privé-ziekenhuis. Uw zoon bleef bij uw grootmoeder omdat het gevaarlijk was om met een baby de grens over te steken. Op 29 maart 2019 vertrokken u en uw partner naar Maracaibo (staat Zulia, Venezuela) waar jullie even bij een vriendin verbleven alvorens jullie hier te voet de grens opnieuw zouden oversteken. 's Avonds ging uw partner voor u naar de apotheek waar hij terwijl hij wachtte herkend werd door colectivos. Ze vroegen hem opnieuw naar u en uw oom. Hij werd aangevallen door zeven personen die hem sloegen tot hij bewusteloos was. Ze lieten hem voor dood achter. Uw partner werd naar het ziekenhuis gebracht waar ernstige hoofdletsels werden vastgesteld. Jullie besloten echter op 31 maart 2019 opnieuw illegaal de grens over te steken naar Colombia. Uw partner diende nog een hele tijd te revalideren waardoor uw zoon niet meteen naar Colombia kon komen. Op 26 november 2019 bracht uw grootmoeder uw zoon naar de grens, die hij legaal overstak met zijn paspoort, en waar jullie hem gingen ophalen. In Colombia nam de

xenofobie tegen Venezolanen toe. Uw partner, die werkte als barbier, begon bedreigingen te ontvangen en hij diende een bedrag te betalen aan een groep guerrillastrijders. Uw partner weigerde dit echter en wanneer hij een tweede keer weigerde werd hem verteld dat ze hem een lesje zouden leren aan de hand van diegene waar hij het meeste van hield. Op 15 mei 2021 was u samen met een vriendin uw zoon gaan ophalen op school wanneer er twee mannen u dwongen uit te stappen uit uw wagen en u hierop in hun wagen dwongen. Uw zoon viel hierbij uit uw handen op de grond waarbij hij gewond raakte. Ze slaagden erin u in hun wagen te duwen en plaatsten iets over uw hoofd zodat u niets meer kon zien. Ze brachten u naar een afgelegen plek waar u door deze personen verkracht en gefolterd werd. Zij zeiden dat het de schuld was van uw partner. Zij lieten u achter waarop u met een taxi naar het huis van de vriendin ging die u vergezeld had. Haar dochter vertelde u dat zij met uw zoon naar het ziekenhuis was gegaan waar intussen ook uw partner was. U ging naar het ziekenhuis en wanneer jullie een klacht wouden indienen voor wat er gebeurd was, waarschuwde de pediatr van uw zoon dit niet te doen omdat de politie en de guerrilla's samenwerken. Jullie verlieten vervolgens Girardot en trokken naar een dorp genaamd Sowacha. U vroeg vervolgens op 19 mei 2021 vanuit Colombia via internet bij SAIME een verlenging aan van uw paspoort. Deze verlenging – een sticker die u in uw paspoort diende te kleven – werd u toegekend en naar uw thuisadres in Colombia gestuurd. Nadat jullie ook jullie vaccin voor Covid-19 hadden gekregen, verlieten u, uw partner en jullie kind op 29 september 2021 Colombia. Via Spanje reisden jullie naar België. Op 4 oktober 2021 diende u een verzoek om internationale bescherming in. In België bent u in behandeling bij een psycholoog omwille van wat u overkwam in Colombia. Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; het originele paspoort van uw zoon F.(...); een kopie van de ontslagbrief van A.(...) G.(...) P.(...) O.(...), d.d. 30 oktober 2015; een kopie van de beslissing van de Immigration and Refugee Board of Canada tot toekenning van de vluchtelingstatus aan A.(...) G.(...) P.(...) O.(...), d.d. 31 mei 2016; een originele oproepingsbrief van de Derde Rechtbank van de gemeente Iribarren, d.d. 3 oktober 2017 gericht aan u; een kopie van een familiefoto waarop zowel u, uw partner als uw oom A.(...) te zien zijn; een kopie van een Venezolaans medisch attest, d.d. 29 maart 2019, betreffende uw partner J.(...) P.(...) P.(...) L.(...); een foto van uw partner in een ziekenhuisbed; een origineel Colombiaans medisch attest, d.d. 15 mei 2021, betreffende uw zoon F.(...); een röntgenfoto van het gebit van uw zoon; een kopie van een brief betreffende het werk van uw partner als barbier in Colombia, d.d. 28 september 2021; een kopie van een attest, d.d. 14 februari 2022, betreffende uw opvolging door een psycholoog; een kopie van een Belgisch medisch attest, d.d. 15 februari 2022, betreffende uw partner J.(...) P.(...) P.(...) L.(...). Na afloop van uw tweede persoonlijk onderhoud stuurde uw advocaat, d.d. 27 april 2022, een aantal correcties door aangaande de overgemaakte notities van het persoonlijk onderhoud zonder dat daarbij evenwel de inhoud van uw vluchtmotieven werd gewijzigd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u te kennen gehoord te willen worden door een vrouwelijke dossierbehandelaar en een vrouwelijke tolk. Het Commissariaat-generaal voorzag beide tijdens uw persoonlijke onderhoud. U legde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verder een attest neer waaruit blijkt dat u opgevolgd wordt door een psycholoog. U verklaarde dat dit was omwille van de gebeurtenissen in Colombia in 2021 (CGVS I, p. 8). Uit het psychologische verslag van 14 februari 2022 blijkt dat u symptomen vertoont die overeenkomen met de typische klinische toestand van slachtoffers van ernstig geweld en in het bijzonder slachtoffers van seksueel geweld. U vertoont hierbij ook een aantal tekenen die wijzen op PTSS. Uit dit verslag kan echter niet afgeleid worden welke invloed dit kan hebben op uw deelname aan onderhavige procedure. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen. Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. U verklaarde Venezuela verlaten te hebben nadat u er ten gevolge van de problemen die uw oom A.(...) G.(...) P.(...) kende in het verleden, lastiggevallen en bedreigd werd door colectivos en vervolgd werd door de Venezolaanse autoriteiten. Vooreerst dient er op gewezen te worden dat hoewel u stelde dat u in oktober 2017 Venezuela verliet nadat u door de Venezolaanse autoriteiten in beschuldiging was gesteld van landverraad en het verbergen van uw oom

A.(...), en u een legaal verblijf had in Colombia (CGVS I, p. 5, 14-15), u en uw partner evenwel hierna nog terugkeerden naar Venezuela in maart 2019. U stelde dat dit was zodat u in Venezuela kon bevallen van uw zoon, omdat hij anders geen nationaliteit zou hebben en in Colombia de gezondheidszorg niet goed was (CGVS I, p. 11 / CGVS II, p. 10). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat dergelijke terugkeer naar Venezuela moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u verklaarde dat u dacht dat alles intussen gestopt was omdat er enige tijd verstreken was, informeerde u zich evenwel op geen enkel moment of dit ook effectief zo was en verbleef u tijdens deze periode, van 5 tot en met 29 maart 2019, in de woning van uw grootmoeder in Maracaibo waar u steeds had gewoond (CGVS II, p. 11). In het licht van de ernst van de door u voorgehouden (juridische) problemen in Venezuela, kan uw uitleg dat u er niet aan dacht (CGVS II, p. 11), geenszins overtuigen, te meer gelet op uw profiel. U heeft rechten gestudeerd en werkte zelf in een rechtbank waar u de rechterhand was van een rechter (CGVS I, p. 3-4). Uw partner verklaarde bovendien trouwens dat jullie bij uw grootmoeder hadden geïnformeerd of er nog oproepingsbrieven of motors in de buurt rondreden (CGVS J.(...) P.(...) II, p. 4). U verklaarde voorts dat jullie tijdens jullie verblijf in Maracaibo in 2019 familie ontvingen en dat u en uw partner naar buiten gingen om te wandelen (CGVS II, p. 11). Opnieuw legde uw partner hierover tegenstrijdige verklaringen af. Hij verklaarde immers dat jullie hier niemand zagen tijdens dit verblijf en dat jullie enkel de woning verlieten voor de bevalling (CGVS J.(...) P.(...) II, p. 4-5). Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas. Dat er voorts weinig geloof kan worden gehecht aan uw beweerde problemen in Venezuela omwille uw oom A.(...), blijkt verder uit volgende vaststellingen. U en uw partner legden immers tegenstrijdige verklaringen af over wanneer u voor het eerst werd aangesproken door colectivos over uw oom. Uit uw verklaringen blijkt dat u, hoewel u eerder het gevoel had dat u achtervolgd werd, pas in februari 2017 aangesproken werd door colectivos met de vraag waar A.(...) zich bevond waarbij u door hen geslagen werd met een motorhelm (CGVS I, p. 10, 14). Uw partner verklaarde daarentegen dat u reeds voor dit incident van februari 2017, waarbij u gewond raakte, twee of drie keer benaderd werd, waarbij u gevraagd werd naar uw oom en waar hij verbleef (CGVS J.(...) P.(...) II, p. 3). Dat jullie hierover uiteenlopende verklaringen afleggen, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid uw uiteengezette problemen. Deze vaststelling wordt enkel kracht bijgezet door uw verklaringen over waarom de colectivos u in februari 2017 aanspraken over uw oom die reeds in 2015 Venezuela verliet (CGVS I, p. 10, 14). U vermoedde dat zij op het moment dat u door hen in februari 2017 werd aangesproken achter jullie verwantschap kwamen (CGVS II, p. 7). Gelet op uw bewering dat niemand op jullie werk op de hoogte was van jullie familieband en u hierbij aangaf dat jullie familienaam heel normaal is (CGVS I, p. 13 / CGVS II, p. 2), weet dit moeilijke te overtuigen, te meer u na dit incident in februari 2017 verder bleef werken voor de rechtbank en u hier nooit aangesproken werd over uw familieband (CGVS II, p. 7). Bovendien is het eveneens weinig aannemelijk dat indien de colectivos daadwerkelijk op zoek waren naar uw oom, zij, zoals uit uw verklaringen blijkt, hier geen andere familieleden van A.(...), waaronder zijn moeder en zus, uw grootmoeder en moeder, over aanspraken (CGVS I, p. 13). Voorts is het opmerkelijk dat u nadat op 2 oktober 2017 een oproepingsbrief ontving waarin u werd beschuldigd van landverraad en het verborgen houden van uw oom en waarbij u zich op 11 oktober 2017 diende aan te melden bij het parket (CGVS I, p. 14-15), u na uw vertrek op 6 oktober 2017 uit Venezuela geen enkele poging ondernam om informatie te verkrijgen betreffende uw (juridische) problemen. U deed dit niet omdat u dit achter u wou laten en u geen reden had om daarachter te vragen (CGVS I, p. 15 / CGVS II, p. 9). Omdat u had besloten niet langer over het onderwerp te praten, informeerde u zich evenmin bij uw moeder of er nog andere documenten bij u thuis toekwamen (CGVS II, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u niet op de hoogte was van eventuele gerechtelijke stappen tegen A.(...). U stelde aanvankelijk dat u afleidde dat uw oom van iets beschuldigd werd omdat u beschuldigd werd van het verbergen van uw oom. U diende evenwel toe te geven dat u nooit aan uw oom had gevraagd – met wie u contact onderhoudt (CGVS II, p. 4) - of hij ooit van iets beschuldigd werd (CGVS II, p. 6). Dat u dit niet deed omdat jullie als familie besloten hadden dit achter jullie te laten (CGVS II, p. 6), weet hier niet te overtuigen. Voorgaand gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asielrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas. Ten slotte dient wat betreft uw bewering dat de colectivos na uw vertrek uit Venezuela in oktober 2017 vervolgens uw partner op 21 oktober 2017 aanspraken over u en uw oom (CGVS I, p. 10), vastgesteld te worden dat dit elke logica mist. U vermoedde dat de colectivos bij hem langsgingen omdat jullie veel contact hadden en er geen antwoord kwam van u (CGVS II, p. 8). In het licht van uw verklaringen dat de colectivos groeperingen zijn die werken voor de Venezolaanse regering (CGVS I, p. 14), is het dan ook geenszins geloofwaardig dat zij, omdat u niet inging op uw oproeping, wel bij uw partner zouden langsgaan – met wie u niet samenwoonde -, maar dat zij geen enkele keer bij uw woning of uw eigen familie langsgingen (CGVS I, p. 15 / CGVS II, p. 9). Bovenstaande vaststellingen nopen er dan ook toe

dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw beweerde vervolging door de colectivos en de Venezolaanse autoriteiten omwille van de problemen die uw oom A.(...) kende in het verleden. Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het EVRM (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228). Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit of naar uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing loopt. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in preciaire omstandigheden leeft. Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft zoals deze omschreven wordt in de COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico is op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden, bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92). Uit bovenstaande

gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Immers uit uw verklaringen blijkt dat u in Venezuela met uw moeder inwoonde in de woning van uw grootmoeder. Uw moeder heeft voorts een eigen bedrijf dat meubels en ander materiaal produceert waarbij zij verschillende mensen te werk stelt, terwijl u rechten studeerde aan de universiteit (CGVS I, p. 3-4). Ook uw partner woonde in Venezuela bij zijn moeder in terwijl hij een universitaire studie combineerde met verschillende jobs (CGVS J.(...) P.(...) I, p. 3-4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Táchira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolívar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. In Zulía, Táchira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolívar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is. Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen

zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Wat betreft de gebeurtenissen in Colombia in mei 2021, dient er op gewezen te worden dat een verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, in het bijzonder het land of de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit, of, indien hij staatloos is, het land waar hij gewoonlijk verbleef. In casu is dit Venezuela. Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit noch deze van uw zoon wordt hier betwist. Er wordt evenmin betwist dat uw oom A.(...) in 2015 ontslag nam, dat hij in 2016 de vluchtelingenstatus bekam in Canada en dat jullie familie zijn. Wat betreft de aan u gerichte oproepingsbrief, dient er op gewezen te worden dat documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. De medische documenten van uw partner staven zijn opname in het ziekenhuis met enkele verwondingen, maar laten geenszins toe de ware omstandigheden/toedracht waarin hij deze verwondingen opliep te achterhalen. Hierboven werd reeds uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u en uw partner beweerde omstandigheden waarin hij deze opliep. Bijgevolg dient wat betreft het Venezolaanse medische attest uit 2019 betreffende uw partner opnieuw gewezen te worden dat documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. De door u aangehaalde gebeurtenissen in Colombia en de werkzaamheden van uw partner in Colombia als barbier worden niet betwist. Het door u neergelegde attest betreffende uw psychologische opvolging werd reeds hierboven besproken. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.3.2. De bestreden beslissing ten aanzien van J. P. P. L. (verzoeker) luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit Barquisimeto (staat Lara, Venezuela) en heeft u de Venezolaanse nationaliteit. U had weinig contact met uw vader, maar u vernam dat hij overleed in 2013. U woonde in Barquisimeto in de woning van uw moeder samen met uw moeder, haar nieuwe partner, uw broer en een groot tante. Na uw middelbare studies begon u in 2012 aan een universitaire opleiding vormgeving. Tijdens uw studies deed u allerhande jobs. In 2015 begon u een relatie met B.(...) P.(...) E.(...) G.(...) (O.V. (...)). Zij studeerde rechten aan de universiteit en deed sinds 2014 of 2015 ook stage bij de rechtbank in Barquisimeto. E.(...) had een oom, A.(...) G.(...) P.(...), die griffier was bij dezelfde rechtbank in Barquisimeto, maar op een ander domein. Omdat hij niet meewerkte met de regering aan illegale zaken op het vlak van immobiëlen kende hij problemen. Hij werd geïntimideerd en ontvoerd door de “grupos frios” of colectivos, gewapende groepen die voor de regering werken. In december 2015 verliet G.(...) het land. Sinds dat G.(...) het land verliet begon E.(...) te merken dat zij achtervolgd werd, waarbij er haar twee of drie keer werd gevraagd naar G.(...). Op 2 februari 2017 werd E.(...) bij het buitenkomen van haar werk tegengehouden door personen op een motor. Zij vroegen haar naar haar oom G.(...) en zij stelden dat zij wist waar hij verbleef. Als zij dit niet zou vertellen, zouden zij haar vermoorden. Ze sloegen haar met een helm op haar hoofd. Hierna had zij steeds het gevoel achtervolgd te worden. In september of oktober 2017 kreeg E.(...) een oproeping van de rechtbank van Barquisimeto waarin zij beschuldigd werd van landverraad en dat zij de verblijfplek van haar oom G.(...) verborgen hield. Zij diende zich aan te melden. Op 7 oktober 2017 verliet E.(...) Venezuela. Op 21 oktober 2017, wanneer u naar huis keerde van de universiteit, stond er een witte wagen voor uw woning te wachten. Wanneer u toekwam stapten er vier personen uit die vroegen naar G.(...) en E.(...). U zei dat u ze niet kende, maar ze zeiden dat u zich vergiste waarop zij u een foto van een familiebijeenkomst uit 2015 toonden waar jullie allen opstonden. Ze begonnen u te slaan terwijl zij vroegen waar G.(...) en E.(...) zich bevonden. De burens kwamen naar buiten, waarop uw belagers vertrokken. U vertelde E.(...) over de gebeurtenissen en zij zei dat u daar weg moest omdat ze u anders zouden vermoorden. U vroeg uw paspoort aan en op 27 november 2017 verliet u legaal met de bus Venezuela en reisde u naar Girardot in Colombia. U had hier een tijdelijke verblijfsvergunning. E.(...) raakte zwanger en omdat er veel xenofobie was tegen Venezolanen en een kind van Venezolaanse ouders er de nationaliteit niet krijgt, keerden jullie voor de bevalling terug naar Venezuela. Ook dachten jullie dat na twee jaar het gevaar verminderd was. Op 5 maart 2019 reisden jullie zonder jullie paspoorten te laten afstempelen terug naar Venezuela. Jullie verbleven in de woning van de

grootmoeder van E.(...). Op 11 maart 2019 werd uw zoon geboren op de materniteit van La Carucena, een openbaar ziekenhuis. Op 29 maart 2019 besloten jullie, zonder jullie zoon, terug naar Colombia te keren via Maracaibo (staat Zulia, Venezuela) waar jullie even bij een vriendin verbleven. E.(...) voelde zich slecht en u ging die avond naar de apotheek voor haar. Wanneer u op uw beurt wachtte hoorde u personen roepen dat ze u herkenden en dat u dacht te ontsnappen. Tegelijkertijd hoorde u hen ook vragen achter E.(...) en G.(...). U keek om en zag dat zij met zeven naar u toe kwamen. Zij vielen u aan en u verloor het bewustzijn. U werd opnieuw wakker in het ziekenhuis en u had verwondingen aan uw oor en hoofd. Er werd een schedelbreuk vastgesteld waaraan u geopereerd werd. Op 31 maart 2019 vertrokken jullie echter uit het ziekenhuis en staken jullie de grens over. De dokter had u gewaarschuwd dat zij achter u zouden aankomen om u te vermoorden gezien het om een gewapende groepering van de regering ging. U diende nog een hele periode te herstellen in Colombia. In november 2019 bracht de grootmoeder van E.(...) jullie zoon naar Colombia. Begin maart 2021 kwam een man naar de barbierszaak waar u aan het werk was. Hij vroeg u om een bedrag te betalen omdat u als Venezolaan in een land verbleef dat niet van u was. U weigerde, waarop hij u bedreigde. U diende te betalen anders zou hij u raken via hetgene dat u het meeste liefhad. Enkele dagen later keerde hij terug en herhaalde hij zijn bedreigingen. U deed navraag bij collega's en blijktbaar maakte deze persoon deel uit van de Colombiaanse guerrilla. Op 15 mei 2021 werd u opgebeld door een vriendin van E.(...) die u vertelde dat u naar het ziekenhuis diende te komen. Bij aankomst vertelde ze dat zij en E.(...), alsook jullie zoon waren tegengehouden. Uw zoon was hierbij op zijn hoofd gevallen en E.(...) was meegenomen. Enkele minuten later kwam ook E.(...) aan in het ziekenhuis waar zij vertelde dat zij verkracht was. Jullie vertelden dit alles aan de pediater die jullie zoon verzorgde en dat jullie een aangifte wouden doen, maar hij raadde dit af omdat deze personen u anders wel eens zouden kunnen vermoorden. Hierna isoleerden jullie zich thuis en verkochten jullie al jullie bezittingen. Nadat jullie de vaccins tegen Covid-19 hadden gekregen, verlieten u, uw partner en zoon in september 2021 Colombia. Via Spanje reisden jullie naar België waar u op 4 oktober 2021 een verzoek om internationale bescherming indiende. Ter ondersteuning van uw identiteit en of verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten neer: uw origineel paspoort; uw originele identiteitskaart.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen. Er dient opgemerkt te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming integraal steunt op de motieven die werden aangehaald door uw partner B.(...) P.(...) E.(...) G.(...) (O.V. (...)) in haar verzoek. In het kader van haar verzoek werd een weigeringsbeslissing genomen die luidt als volgt: "(...)" Derhalve kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw documenten wijzigen voorgaande appreciatie niet. Uw identiteit staat hier niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroepen verzoekende partijen zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. In de uiteenzetting van het middel voeren verzoekende partijen tevens de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan.

Verzoekende partijen betwisten de motieven van de bestreden beslissingen en besluiten dat hun vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekende partijen zijn van mening dat hen minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend. In dit verband stellen zij niet akkoord te gaan met het standpunt dat er in Venezuela geen systematische vervolging is omwille van politieke redenen noch dat de humanitaire situatie niet dermate desastreus is dat zij noopt tot bescherming. Zij verwijzen naar de algemene situatie in Venezuela, met name de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie. Zij halen in dit verband landeninformatie aan en betogen dat UNHCR bevestigt dat de situatie is verslechterd en dat mensen afkomstig uit Venezuela niet mogen worden teruggestuurd naar hun land van herkomst. Zij vervolgen dat het land kampt met de hoogste zelfmoordcijfers in Latijns-Amerika, de cijfers van criminaliteit, afpersingen en dergelijke de hoogte in schieten en zo ook de corruptie. Verzoekende partijen menen dat de *colectivos* vrij spel krijgen en demonstranten viseren en elke vorm van oppositie de kop in drukken.

In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoekende partijen om de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekende partijen voegen aan hun verzoekschrift nog volgende bijkomende stavingstukken:

- een internetartikel in het Spaans met vertaling "*Baby's zonder vaderland, een nieuw drama door de migratie van Venezolanen naar Colombia*" van notitias.caracoltv.com van 13 oktober 2018 (stuk 5);
- een internetartikel in het Spaans met vertaling "*Hoe kunnen in Colombia geboren kinderen van Venezolaanse migranten, de nationaliteit verwerven?*" van ColombiaCheck van 18 mei 2022 (stuk 6);
- een klacht van A. G. P. O. d.d. 28 oktober 2015 (stuk 7);
- een verklaring onder ede van de heer Os. E. R. L. d.d. 11 januari 2016 (stuk 8);
- een kopie van de historiek van het gerechtelijk proces d.d. 26 mei 2022 (stuk 9).

Op 26 augustus 2022 maakt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota over met de url-links die refereren aan de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 30 mei 2022 en het rapport "*EASO. Venezuela Country Focus*" van augustus 2020 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet

een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;*
- d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Motieven van de bestreden beslissingen

2.3.3.1. In de bestreden beslissingen worden verzoekende partijen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) de vaststelling dat verzoekende partijen in maart 2019 van Colombia terugkeerden naar Venezuela is moeilijk in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Te meer gelet op het feit dat verzoekster verklaart dat zij zich op geen enkel ogenblik heeft geïnformeerd naar de evolutie van haar problemen;

(ii) verzoekende partijen leggen onderling tegenstrijdige verklaringen af over het feit of zij al dan niet bij verzoeksters grootmoeder hebben geïnformeerd naar het feit of er al dan niet nog oproepingsbrieven kwamen of motors in de buurt rondreden, alsook met betrekking tot hun al dan niet ondergedoken bestaan tijdens hun verblijf in Venezuela;

(iii) verzoekende partijen leggen onderling eveneens tegenstrijdige verklaringen af over wanneer verzoekster voor het eerst werd aangesproken door *colectivos* over haar oom, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de door hen uiteengezette problemen;

(iv) verzoeksters verklaringen over waarom de *colectivos* haar in februari 2017 aanspraken over haar oom die reeds in 2015 Venezuela verliet, met name dat zij vermoedt dat de *colectivos* toen achter hun verwantschap kwamen kan niet overtuigen gelet op haar bewering dat niemand op haar werk op de hoogte was van hun familieband en zij aangeeft dat hun familienaam heel normaal is; dit klemmt des te meer daar verzoekster na dit incident in februari 2017 verder bleef werken voor de rechtbank en zij hier nooit werd aangesproken over haar familieband;

(v) het is weinig aannemelijk dat, zo de *colectivos* daadwerkelijk op zoek waren naar haar oom, zij geen andere familieleden van haar oom zouden aanspreken – waaronder diens moeder en zus (verzoeksters grootmoeder en moeder);

(vi) voorts is het opmerkelijk dat verzoekster na haar vertrek op 6 oktober 2017 uit Venezuela geen enkele poging ondernam om informatie te verkrijgen betreffende haar (juridische) problemen, noch over enige gerechtelijke stappen tegen haar oom – met wie verzoekster contact onderhoudt;

(vii) de bewering van verzoekende partijen dat de *colectivos* na verzoeksters vertrek uit Venezuela in oktober 2017 vervolgens verzoeker op 21 oktober aanspraken over verzoekster en haar oom mist elke logica gelet op het feit dat zij niet samenwoonde met verzoeker op dat ogenblik, doch wel met haar grootmoeder en moeder;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt opgemerkt dat de verzoeker om internationale bescherming concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten moet aanbrengen, uit beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon die in Venezuela woont, in precare omstandigheden leeft, uit de verklaringen van verzoekende partijen kan niet worden afgeleid dat er in hun hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela zodanig is dat verzoekende partijen persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling lopen, bijgevolg kan niet worden aangenomen dat zij bij een terugkeer in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen;

(ix) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat het overgrote deel van de slachtoffers van geweld in Venezuela, hiervan slachtoffer zijn als gevolg van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, wat doelgericht van aard is, er zijn geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van deze bepaling en verzoekende partijen brachten geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken;

(x) wat betreft de gebeurtenissen in Colombia in mei 2021, moet er op worden gewezen dat een verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, *in casu* Venezuela;

(xi) de documenten die verzoekende partijen voorleggen zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van hun verzoeken om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissingen.

2.3.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.4. Bijzondere procedurele noden

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal op goede gronden vaststelt dat in hoofde van verzoekster bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, waar dienaangaande staat te lezen:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Voor de Dienst Vreemdelingenzaken gaf u te kennen gehoord te willen worden door een vrouwelijke dossierbehandelaar en een vrouwelijke tolk. Het Commissariaat-generaal voorzag beide tijdens uw persoonlijke onderhouden.

U legde tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud verder een attest neer waaruit blijkt dat u opgevolgd wordt door een psycholoog. U verklaarde dat dit was omwille van de gebeurtenissen in Colombia in 2021 (CGVS I, p. 8). Uit het psychologische verslag van 14 februari 2022 blijkt dat u symptomen vertoont die overeenkomen met de typische klinische toestand van slachtoffers van ernstig geweld en in het bijzonder slachtoffers van seksueel geweld. U vertoont hierbij ook een aantal tekenen die wijzen op PTSS. Uit dit verslag kan echter niet afgeleid worden welke invloed dit kan hebben op uw deelname aan onderhavige procedure. Dit stuk is bijgevolg niet van die aard om aan te tonen dat u niet bij machte bent om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verder merkt de commissaris-generaal terecht op dat in hoofde van verzoeker geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

Verzoekende partijen voeren geen enkel concreet verweer tegen deze vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in de administratieve dossiers.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoekende partijen verklaren dat verzoeksters oom voor de rechtbank in Barquisimeto als griffier werkte en dat verzoekster via haar oom eveneens bij een andere rechtbank in hetzelfde gebouw aan de slag kon. Aangezien familieleden niet voor dezelfde rechtbank mogen werken, hielden verzoekster en haar oom hun familierelatie verborgen op de werkvloer (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster *d.d.* 16 februari 2021 (hierna: CGVS I V), p. 4). Verzoeksters oom kreeg door zijn werk voor de rechtbank problemen met de benadeelde partijen en raakte in december 2015 vermist. Op 8 december 2015 verliet verzoeksters oom Venezuela, reisde hij naar Canada en verkreeg hij daar de vluchtelingenstatus. Na het vertrek van haar oom, verklaart verzoekster het gevoel te hebben gehad achtervolgd te worden. In februari 2017 werd verzoekster volgens haar verklaringen vervolgens tegengehouden door *colectivos* op motors die haar vroegen naar waar haar oom was. Op 2 oktober 2017 ontving verzoekster vervolgens een oproepingsbrief waarin zij werd beschuldigd van landverraad en het verborgen houden van haar oom en waarin zij werd gevorderd om op 11 oktober 2017 te verschijnen voor het parket. Verzoekster werd middels de brief eveneens ontzet uit haar ambt bij de rechtbank en reisde uiteindelijk op 6 oktober 2017 legaal uit Venezuela naar Colombia, waar zij een verblijfsvergunning verkreeg. Op 21 oktober 2017 kwamen de *colectivos* vervolgens bij verzoeker langs met de vraag naar verzoekster en haar oom. Verzoeker verliet op 25 november 2017 Venezuela om naar Colombia te reizen (administratief dossier, CGVS I V, p. 10-11, 14; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker *d.d.* 16 februari 2021 (hierna: CGVS I M), p. 4, 5-7; notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster *d.d.* 13 april 2022 (hierna: CGVS II V), p. 3-4, 7-8); notities van het persoonlijk onderhoud CGVS verzoeker *d.d.* 13 april 2022 (hierna: CGVS II M), p. 3). In maart 2019 keerden verzoekende partijen terug naar Venezuela om op 11 maart 2019 hun zoon geboren te zien worden omdat zij in Colombia niet op de gezondheidsdiensten konden rekenen en hun kind met twee Venezolaanse ouders in Colombia anders staatloos zou zijn (administratief dossier, CGVS I V, p. 5 en 11; CGVS I M, p. 5-6; CGVS II V, p. 9-10; CGVS II M, p. 3-4). Op 29 maart 2019 vertrokken verzoekende partijen zonder hun zoon terug naar Colombia, hun zoon werd op 26 november 2019 legaal de grens overgebracht door de grootmoeder. In Colombia nam de xenofobie tegen Venezolanen toe. Op 29 maart 2019 werd verzoeker in Maracaibo, bij een tussenstop vlak voor hun terugkeer naar Colombia, aangevallen toen hij naar de apotheker ging (administratief dossier, CGVS I M, p. 6; CGVS II V, p. 11-12). Op 31 maart 2019 staken verzoekende partijen illegaal de grens over naar Colombia. Op 15 mei 2021 werd verzoekster vervolgens door twee mannen verkracht en gefolterd, gebeurtenissen waarvoor zij in behandeling is bij een psycholoog in België (administratief dossier, CGVS I V, p. 8-9; CGVS I M, p. 6-7).

2.3.5.2. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat Venezuela in 2020 een politiek-institutionele crisis doormaakte waarbij het land twee presidenten kende, namelijk Nicolás Maduro en zelfverklaard interim-president Juan Guaidó, die werd erkend door meer dan 50 landen, waaronder de Verenigde Staten. Ook had Venezuela twee parlementen, de Algemene Vergadering waar de oppositie een meerderheid bezat en de Grondwetgevende Vergadering die volledig bestond uit medestanders van president Maduro. De parlementsverkiezingen van december 2020 maakten een einde aan deze situatie. Het grootste deel van de oppositie boycotte de verkiezingen en de partij van Maduro won met een verpletterende meerderheid. In januari 2021 werd de Grondwetgevende Vergadering ontbonden en sindsdien fungeert de Algemene Vergadering als parlement waar de partij van Maduro de meerderheid heeft. De parlementsverkiezingen begin december 2020 versterkten de macht van president Nicolás Maduro over alle takken van de staat. Naarmate 2021 vorderde leek er echter steeds meer opening te ontstaan voor nieuwe onderhandelingen. Het belangrijkste compromis van de regering was haar besluit om de oppositie twee zetels toe te kennen in het vijfkoppige bestuur van de Nationale Kiesraad, die in mei 2021 door het door de regering gecontroleerde parlement werd benoemd. Deze stappen leidden tot hernieuwde belangstelling voor onderhandelingen van de kant van Guaidó's interim-regering. Een nieuwe ronde van contacten vond plaats en een akkoord om de onderhandelingen te hervatten werd bereikt. Deze onderhandelingen gingen echter niet van start door de eis van president Maduro dat Alex Saab een van de onderhandelaars moest zijn, welke laatste in oktober 2021 werd uitgeleverd aan de VS en waarop de Venezolaanse autoriteiten aankondigde hun deelname aan de besprekingen op te schorten. Op 21 november 2021 vonden lokale en regionale verkiezingen plaats. De belangrijkste oppositiepartijen besloten hun boycot te beëindigen en deel te nemen aan de verkiezingen. De EU heeft de verkiezingen waargenomen en haar verkiezingswaarnemingsmissie constateerde 'structurele tekortkomingen'. De opkomst bedroeg slechts 42,5 % en was hiermee de laagste in de afgelopen 25 jaar. Volgens de Venezolaanse autoriteiten won het pro-Maduro kamp 20 gouverneurs en 212 burgemeesters, hoewel een meerderheid van de stemmen naar de oppositie ging. De versnippering van de oppositie heeft haar vermogen om van deze stemmen te profiteren echter beperkt. Begin maart 2022 bracht de entourage van de Amerikaanse president Biden

plots een bezoek aan Venezuela, ondanks dat de VS tot nu toe weigerde rechtstreeks met Maduro te onderhandelen. Na afloop van het Amerikaanse bezoek verklaarde Maduro opnieuw bereid te zijn deel te nemen aan de onderhandelingen met de oppositie (COI Focus “Venezuela. *Situatieschets*” van 30 mei 2022).

Uit het in de bestreden beslissing geciteerde EASO-rapport blijkt dat er in Venezuela sprake is van wijdverspreide intimidatie en repressie van mensen die kritisch zijn over de Venezolaanse regering (EASO, “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 50 e.v.). EASO identificeert hierbij een aantal profielen die in het kader van deze repressie worden gevisieerd: leden van de politieke oppositie, mensenrechtenverdedigers en sociale activisten, demonstranten, ambtenaren en vakbondslui die kritisch zijn tegen de regering, dissidente onderwijzers en opvoeders, militaire dissidenten, kritische journalisten en personen werkzaam voor de media, inheemse volkeren, personen die zich kritisch uitlaten op sociale media en gezondheidswerkers die zich kritisch uitlaten.

Uit de landeninformatie blijkt dat zowel personen met een hoog of laag profiel omwille van hun kritiek of verzet slachtoffer kunnen worden van repressie (Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 ‘*risico voor low-level demonstranten en opposanten*’, alsook p. 59-60; EASO “*Venezuela Country Focus*”, augustus 2020, p. 52). Verder volgt uit de landeninformatie dat er in Venezuela sinds 2014 op regelmatige basis massa-demonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime van president Maduro die worden afgewisseld met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk wordt geïmagineerd tegen de daling van de levensstandaard. Uit de landeninformatie blijkt dat de protesten in de periodes van mei tot juli 2017 en die van de eerste helft van 2019 het hevigst waren, met tienduizenden demonstranten die op straat kwamen om tegen de regering Maduro te demonstreren. Deze demonstraties en betogingen worden hardhandig de kop ingedrukt door de Venezolaanse overheden, al dan niet met hulp van de *colectivos*. Daarbij wordt disproportioneel geweld gebruikt tegen de demonstranten en zelfs toevallige omstaanders, waarbij soms doden vallen. Er vinden ook willekeurige arrestaties plaats als signaal en afschrikking, soms gepaard met ernstige mishandeling in de gevangenis, waarbij niet alleen zij die de leiding hebben genomen bij betogingen slachtoffer kunnen worden. Dit politieel geweld vindt plaats zowel tijdens de demonstraties als kort daarna. Tevens worden armere wijken en/of jonge mannen gevisieerd wegens hun zichtbare deelname aan de betogingen en/of hun kritiek (EASO, p. 32-33, 56-58; zie Nederland, Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Venezuela*, juni 2020, p. 38-39 ‘*risico voor low-level demonstranten en opposanten*’ alsook p. 59-60).

In de landeninformatie kan evenwel niet worden gelezen dat er sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van hun lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij, hun rol in de oppositie, vanwege hun kritiek dan wel omwille van hun deelname aan demonstraties of betogingen tegen het Venezolaanse regime. Veeleer blijkt dat het risico op vervolging kan verschillen naargelang het profiel en de individuele omstandigheden.

De Raad herinnert er dan ook aan dat het loutere gegeven dat verzoekende partijen mogelijk onder een bepaald profiel vallen op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Venezuela. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Venezuela.

2.3.5.3. Na lezing van de administratieve dossiers besluit de Raad evenwel in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partijen geen geloofwaardige elementen aanbrengen waaruit kan blijken dat zij hun land van herkomst hebben verlaten of dat zij er niet zouden kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.5.3.1. Vooreerst overweegt de commissaris-generaal in dit verband op goede gronden als volgt: “Vooreerst dient er op gewezen te worden dat hoewel u stelde dat u in oktober 2017 Venezuela verliet nadat u door de Venezolaanse autoriteiten in beschuldiging was gesteld van landverraad en het verbergen van uw oom A.(...), en u een legaal verblijf had in Colombia (CGVS I, p. 5, 14-15), u en uw partner evenwel hierna nog terugkeerden naar Venezuela in maart 2019. U stelde dat dit was zodat u in Venezuela kon bevallen van uw zoon, omdat hij anders geen nationaliteit zou hebben en in Colombia de gezondheidszorg

niet goed was (CGVS I, p. 11 / CGVS II, p. 10). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat dergelijke terugkeer naar Venezuela moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève of een vrees voor een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u verklaarde dat u dacht dat alles intussen gestopt was omdat er enige tijd verstreken was, informeerde u zich evenwel op geen enkel moment of dit ook effectief zo was en verbleef u tijdens deze periode, van 5 tot en met 29 maart 2019, in de woning van uw grootmoeder in Maracaibo waar u steeds had gewoond (CGVS II, p. 11). In het licht van de ernst van de door u voorgehouden (juridische) problemen in Venezuela, kan uw uitleg dat u er niet aan dacht (CGVS II, p. 11), geenszins overtuigen, te meer gelet op uw profiel. U heeft rechten gestudeerd en werkte zelf in een rechtbank waar u de rechterhand was van een rechter (CGVS I, p. 3-4). Uw partner verklaarde bovendien trouwens dat jullie bij uw grootmoeder hadden geïnformeerd of er nog oproepingsbrieven of motors in de buurt rondreden (CGVS J.(...) P.(...) II, p. 4). U verklaarde voorts dat jullie tijdens jullie verblijf in Maracaibo in 2019 familie ontvingen en dat u en uw partner naar buiten gingen om te wandelen (CGVS II, p. 11). Opnieuw legde uw partner hierover tegenstrijdige verklaringen af. Hij verklaarde immers dat jullie hier niemand zagen tijdens dit verblijf en dat jullie enkel de woning verlieten voor de bevalling (CGVS J.(...) P.(...) II, p. 4-5). Voorgaande bevindingen ondermijnen bijgevolg ernstig de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Aangaande het risico van hun terugkeer naar Venezuela voeren verzoekende partijen in het verzoekschrift aan dat zij enerzijds hoopten dat de problemen die zij gekend hadden waren gaan liggen en dat ze onder de radar konden blijven en dat zij anderzijds geen andere keuze hadden aangezien bevallen in Colombia van een Venezolaans kind geen optie was. Zij verwijzen naar de aan het verzoekschrift gevoegde internetartikelen (stukken 5-6) om te betogen dat de Colombiaanse grondwet voorkomt dat Venezolaanse kinderen die in Colombia geboren worden de Colombiaanse nationaliteit zouden verwerven. De Raad merkt evenwel op dat de vaststelling dat verzoekster verklaart dat zij zelfs niet heeft geïnformeerd over de stand van zaken aangaande haar problemen in Venezuela (administratief dossier, CGVS I V, p. 15; CGVS II V, p. 11), en verzoekende partijen er bijgevolg louter op hoopten dat de problemen zouden zijn gaan liggen, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de voorgehouden vrees voor vervolging. Van verzoekende partijen kon immers redelijkerwijze worden verwacht dat zij er alles aan zouden doen om informatie over hun recente situatie te bekomen teneinde hun vrees op correcte wijze te kunnen inschatten alvorens terug te keren naar Venezuela, *quod non in casu*. Dit klemmt des te meer daar verzoekende partijen terugkeerden naar de woning van verzoeksters grootmoeder, waar zij voorheen steeds had gewoond. Dat verzoekende partijen zich genoodzaakt zagen terug te keren naar Venezuela omdat hun kind anders staatloos zou zijn en zij geen medische zorgen zouden hebben gekregen, kan evenmin overtuigen. Vooreerst blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij “het nieuwtje” dat haar kind eventueel staatloos zou zijn op de televisie hoorde, doch dat zij zich hierover nooit informeerde bij de Colombiaanse autoriteiten (administratief dossier, CGVS II V, p. 9-10). Verder geeft verzoekster aan dat zij zich gedurende haar hele zwangerschap liet begeleiden door een dokter (*ibid.*), waaruit aldus niet kan blijken dat zij en/of haar kind geen of enkel slechte gezondheidszorg zou(den) kunnen ontvangen. Dat verzoekende partijen zonder zich terdege te informeren over de situatie van hun ongeborn kind in Colombia bij de bevoegde autoriteiten, noch over hun eigen positie bij een terugkeer naar hun land van herkomst, zich alsnog naar Venezuela begaven, ondermijnt dan ook in ernstige mate de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas. Ten overvloede wijst de Raad er op dat – in tegenstelling tot wat zij betogen in het verzoekschrift – uit de door verzoekende partijen bijgebrachte internetartikelen blijkt dat het vanaf 20 augustus 2019 tot 21 augustus 2023 mogelijk is om, onder bepaalde voorwaarden, kinderen van Venezolaanse migranten die in Colombia geboren zijn vanaf 19 augustus 2015 de Colombiaanse nationaliteit te laten verwerven.

Verzoekende partijen benadrukken voorts dat zij nooit samen naar buiten gingen en dat verzoeker enkel naar buiten ging wanneer het nodig was om medicatie te halen. De Raad kan na lezing van de notities van de persoonlijke onderhouds slechts vaststellen dat verzoekende partijen zich te dezen bedienen van *post factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in hun verklaringen zoals zij deze in de loop van de administratieve procedure hebben afgelegd (administratief dossier, CGVS II V, p. 11; CGVS II, p. 5) en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om hun verklaringen alsnog coherent en geloofwaardig te laten schijnen, doch waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen waar de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht opmerkt dat zij tegenstrijdige verklaringen afleggen over het feit of zij al dan niet een ondergedoken bestaan leefden in Venezuela.

2.3.5.3.2. Dat verzoekende partijen voorts niet aannemelijk maken dat zij in Venezuela problemen kenden omwille van verzoeksters oom A., blijkt tevens uit de vaststelling dat het niet aannemelijk is dat de

colectivos verzoekster voor het eerst in februari 2017 zouden aanspreken over haar oom die reeds in december 2015 Venezuela verliet (administratief dossier, CGVS I V, p. 10 en 14). Verzoeksters hypothesen dat de *colectivos* op dat ogenblik achter hun verwantschap kwamen (administratief dossier, CGVS II V, p. 7), kan niet overtuigen nu zij ook voorhoudt dat niemand op haar werk op de hoogte was van de familieband en hun familienaam heel normaal is (administratief dossier, CGVS I V, p. 13; CGVS II V, p. 2); te meer vermits verzoekster ook nog na dit incident in 2017 verder bleef werken op de rechtbank zonder op de familieband te zijn aangesproken (administratief dossier, CGVS II V, p. 7). Bovendien is het evenmin aannemelijk dat, indien de *colectivos* daadwerkelijk op zoek waren naar verzoeksters oom, zij hierover geen enkel ander familielid van A., waaronder zijn moeder en zus (verzoeksters grootmoeder en moeder) zouden aanspreken (CGVS I V, p. 13). In zoverre verzoekende partijen te dezen in het verzoekschrift opperen dat het niet ernstig is om van hen te verwachten dat zij kunnen aangeven waarom de *colectivos* hen pas in 2017 viseerden, dient erop gewezen dat de commissaris-generaal zich *in casu* bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming van verzoekende partijen heeft gebaseerd op hun eigen verklaringen. Indien het vluchtrelaas van verzoekende partijen afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dienen verzoekende partijen echter wel degelijk *in concreto* uiteen te zetten waarom in hun persoonlijk geval hun situatie anders is dan hetgeen normalerwijze kan worden verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage en/of niet-doorleefde verklaringen. Door louter te volharden in hun reeds onaannemelijk bevonden verklaringen en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal te bekritisseren, slagen verzoekende partijen er evenwel niet in afbreuk te doen aan voormelde pertinente overwegingen.

2.3.5.3.3. Door in het verzoekschrift te volharden in hun verklaringen dat zij alles in Venezuela hebben achtergelaten, zich in een veilig land bevinden en niet de intentie hebben om terug te keren naar Venezuela waardoor zij niet de nood hadden om zich te vergewissen van welke stappen de Venezolaanse autoriteiten nog verder tegen hen hebben genomen, vermogen verzoekende partijen geen afbreuk te doen aan de pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen, waar dienaangaande terecht wordt benadrukt:

“Voorts is het opmerkelijk dat u nadat op 2 oktober 2017 een oproepingsbrief ontving waarin u werd beschuldigd van landverraad en het verborgen houden van uw oom en waarbij u zich op 11 oktober 2017 diende aan te melden bij het parket (CGVS I, p. 14-15), u na uw vertrek op 6 oktober 2017 uit Venezuela geen enkele poging ondernam om informatie te verkrijgen betreffende uw (juridische) problemen. U deed dit niet omdat u dit achter u wou laten en u geen reden had om daarachter te vragen (CGVS I, p. 15 / CGVS II, p. 9). Omdat u had besloten niet langer over het onderwerp te praten, informeerde u zich evenmin bij uw moeder of er nog andere documenten bij u thuis toekwamen (CGVS II, p. 9). Uit uw verklaringen blijkt eveneens dat u niet op de hoogte was van eventuele gerechtelijke stappen tegen A.(...). U stelde aanvankelijk dat u afleidde dat uw oom van iets beschuldigd werd omdat u beschuldigd werd van het verbergen van uw oom. U diende evenwel toe te geven dat u nooit aan uw oom had gevraagd – met wie u contact onderhoudt (CGVS II, p. 4) - of hij ooit van iets beschuldigd werd (CGVS II, p. 6). Dat u dit niet deed omdat jullie als familie besloten hadden dit achter jullie te laten (CGVS II, p. 6), weet hier niet te overtuigen. Voorgaand gebrek aan interesse betreffende de kern van uw asieltrelaas doet wederom afbreuk aan uw geloofwaardigheid. Van een verzoeker kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn vluchtrelaas.”

Verzoekende partijen benadrukken voorts in het voorliggend verzoekschrift dat zij na het ontvangen van een negatieve beslissing alsnog veel moeite hebben gedaan om bewijsstukken te verkrijgen om de problemen van verzoeksters oom, alsook hun eigen problemen te staven. Zij verwijzen hierbij naar een klacht van verzoeksters oom A. d.d. 28 oktober 2015 (verzoekschrift, stuk 7), een verklaring onder ede van de heer Os. E. R. L. d.d. 11 januari 2016 (verzoekschrift, stuk 8) en een kopie van de historiek van het gerechtelijk proces d.d. 26 mei 2022 (verzoekschrift, stuk 9). Vooreerst dient opnieuw te worden benadrukt dat van verzoekende partijen redelijkerwijze kon worden verwacht dat zij zich zouden hebben geïnformeerd over de evolutie van hun problemen in Venezuela alvorens vanuit Colombia terug te keren naar het land in maart 2019, *quod non* zoals blijkt uit punt 2.3.5.3.1. Verder moet worden opgemerkt dat de klacht van verzoeksters oom en de verklaring onder ede van Os. E. R. L. (stukken 7-8) - nog daargelaten het gesolliciteerd karakter van deze stukken die louter gestoeld zijn op de verklaringen van verzoeksters oom en Os. E. R. L. zonder dat zij ondersteund worden door objectieve bewijzen - louter betrekking hebben op de problemen die verzoeksters oom heeft gekend in Venezuela ten gevolge van zijn werkzaamheden. Deze problemen worden *in casu* niet betwist. Zo verzoekende partijen in dit verband nog benadrukken dat de commissaris-generaal niet betwist dat de oom van verzoekster gevlucht is uit Venezuela en erkend is als vluchteling in Canada en dat ook de verwantschap tussen verzoekster en haar

oom niet wordt betwist zodat het onbegrijpelijk is dat hun vluchtrelaas als ongeloofwaardig wordt bestempeld, dient te worden benadrukt dat verzoekende partijen, in weerwil van wat zij voorhouden in het verzoekschrift, er niet in slagen om *in concreto* aan te tonen dat zij daadwerkelijk persoonlijke problemen kennen en/of hebben gekend die voortvloeien uit de problemen van verzoeksters oom en hun verwantschapsband. Bijgevolg kan uit de problemen die verzoeksters oom A. heeft gekend en het feit dat hij in Canada als vluchteling werd erkend, geen persoonlijke vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in hoofde van verzoekende partijen worden aangenomen. De historiek van het gerechtelijk proces d.d. 26 mei 2022 (verzoekschrift, stuk 9) betreft slechts een kopie waaraan geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat algemeen geweten is dat kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Bovendien kan aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van een geloofwaardig en coherent relaas, wat *in casu* niet het geval is.

2.3.5.3.4. Verder wordt in de bestreden beslissingen op goede gronden overwogen als volgt:

“Ten slotte dient wat betreft uw bewering dat de colectivos na uw vertrek uit Venezuela in oktober 2017 vervolgens uw partner op 21 oktober 2017 aanspraken over u en uw oom (CGVS I, p. 10), vastgesteld te worden dat dit elke logica mist. U vermoedde dat de colectivos bij hem langsgingen omdat jullie veel contact hadden en er geen antwoord kwam van u (CGVS II, p. 8). In het licht van uw verklaringen dat de colectivos groeperingen zijn die werken voor de Venezolaanse regering (CGVS I, p. 14), is het dan ook geenszins geloofwaardig dat zij, omdat u niet inging op uw oproeping, wel bij uw partner zouden langsgaan – met wie u niet samenwoonde –, maar dat zij geen enkele keer bij uw woning of uw eigen familie langsgingen (CGVS I, p. 15 / CGVS II, p. 9).”

Verzoekende partijen volharden in dit verband in het verzoekschrift in hun eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, poneren een vrees voor vervolging en minimaliseren en spreken de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen tegen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij er dan ook niet in slagen om voormelde pertinente motivering van de bestreden beslissingen te verklaren of te weerleggen.

2.3.5.3.5. Ten overvloede treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze nog pertinent considereert als volgt:

“Wat betreft de gebeurtenissen in Colombia in mei 2021, dient er op gewezen te worden dat een verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, in het bijzonder het land of de landen waarvan de asielzoeker de nationaliteit bezit, of, indien hij staatloos is, het land waar hij gewoonlijk verbleef. In casu is dit Venezuela.”

Verzoekende partijen laten dit motief, dat pertinent is en steun vindt in de administratieve dossiers, ongemoeid, zodat het onverminderd overeind blijft en door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.3.5.3.6. In zoverre verzoekende partijen in het verzoekschrift nog aanvoeren dat de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd op “*eigen interpretaties*” en zaken die hij onlogisch en/of onwaarschijnlijk vindt, dat de overvloed van informatie en bewijzen die zij hebben verschaft onmogelijk genegeerd kunnen worden, alsook dat de commissaris-generaal spijkers op laag water zoekt om twijfel te zaaien over het profiel, de vrees en de gebeurtenissen, komen zij niet verder dan het poneren van een vrees voor vervolging, het volharden in eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.5.3.7. Het motief in de bestreden beslissing dat verzoekende partijen tegenstrijdige verklaringen afleggen over wanneer verzoekster voor het eerst werd aangesproken door de *colectivos* is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissingen.

2.3.5.4. De documenten die door verzoekende partijen werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van hun verzoeken om internationale bescherming te herstellen. In dit verband wordt in de bestreden beslissingen nog terecht vastgesteld als volgt:

“Uw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Uw identiteit noch deze van uw zoon wordt hier betwist. Er wordt evenmin betwist dat uw oom A.(...) in 2015 ontslag nam, dat hij in 2016 de vluchtelingenstatus bekam in Canada en dat jullie familie zijn. Wat betreft de aan u gerichte oproepingsbrief, dient er op gewezen te worden dat documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig

en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. De medische documenten van uw partner staven zijn opname in het ziekenhuis met enkele verwondingen, maar laten geenszins toe de ware omstandigheden/toedracht waarin hij deze verwondingen opliep te achterhalen.

Hierboven werd reeds uiteengezet dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u en uw partner beweerde omstandigheden waarin hij deze opliep. Bijgevolg dient wat betreft het Venezolaanse medische attest uit 2019 betreffende uw partner opnieuw gewezen te worden dat documenten dienen te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. De door u aangehaalde gebeurtenissen in Colombia en de werkzaamheden van uw partner in Colombia als barbier worden niet betwist. Het door u neergelegde attest betreffende uw psychologische opvolging werd reeds hierboven besproken. De door uw advocaat overgemaakte opmerkingen zijn niet van die aard dat zij bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen."

Verzoekende partijen hekelen in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal de documenten ten onrechte onderschat en wijzen erop dat verzoeker door de mishandeling zelfs doof werd aan zijn linkeroor, een schedelbreuk opliep en het bewustzijn verloor. De Raad onderlijnt in dit verband dat een medisch attest geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke (of mentale) gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. *In casu* kunnen de medische attesten van verzoeker aldus niet als bewijs worden weerhouden van de door hen voorgehouden vervolgingsfeiten. Voor het overige beperken verzoekende partijen zich tot het louter bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee zij niet vermogen afbreuk te doen aan voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissingen in dit verband.

Wat betreft de aan het verzoekschrift gevoegde krantenartikelen (stukken 5-6) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger werd uiteengezet in punt 2.3.5.3.1. en met betrekking tot de klacht van verzoeksters oom A. d.d. 28 oktober 2015 (verzoekschrift, stuk 7), de verklaring onder ede van de heer Os. E. R. L. d.d. 11 januari 2016 (verzoekschrift, stuk 8) en de kopie van de historiek van het gerechtelijk proces d.d. 26 mei 2022 (verzoekschrift, stuk 9) kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.5.3.3..

2.3.5.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat het vluchtrelaas van verzoekende partijen niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.6. Voorgaande vaststellingen volstaan tevens voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekende partijen geen elementen aanbrengen op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij een dergelijk risico lopen in Venezuela.

2.3.6.2. In zoverre verzoekende partijen zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij werd geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de door hen aangehaalde problemen.

In de mate dat verzoekende partijen verwijzen naar de slechte socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela, herinnert de Raad eraan dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat "vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)"

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die onder het toepassingsgebied vallen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Zo stelt het Hof van Justitie:

"In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd."

(HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj t. Belgische Staat*, §§ 35-36 en 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissingen, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Venezuela werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van een actor, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Deze situatie blijkt eerder het gevolg te zijn van een complexe situatie van verschillende factoren, zoals economisch wanbeheer, zware economische sancties, de dalende olieproductie en olieprijsen, hyperinflatie en een inkrimping van de economie

Verder wijst de Raad erop dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op *"situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 32). Het risico waaraan verzoekende partijen in hun land van herkomst worden blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoekende partijen in deze context persoonlijk worden geviséerd of dat zij behoren tot een groep van geviseerde personen. Verzoekende partijen tonen immers niet aan dat zij bij terugkeer naar Venezuela op intentionele en gerichte wijze zouden worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij zij niet in hun elementaire levensbehoeften zouden kunnen voorzien. In de bestreden beslissingen wordt in dit verband op goede gronden overwogen als volgt:

"Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Immers uit uw verklaringen blijkt dat u in Venezuela met uw moeder inwoonde in de woning van uw grootmoeder. Uw moeder heeft voorts een eigen bedrijf dat meubels en ander materiaal produceert waarbij zij verschillende mensen te werk stelt, terwijl u rechten studeerde aan de universiteit (CGVS I, p. 3-4). Ook uw partner woonde in Venezuela bij zijn moeder in terwijl hij een universitaire studie combineerde met verschillende jobs (CGVS J.(...) P.(...) I, p. 3-4). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen."

Verzoekende partijen laten deze motieven ongemoeid.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekende partijen bij terugkeer naar Venezuela in een mensonwaardige situatie zouden terechtkomen die valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie.

2.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen wordt voorgelegd, besluit de Raad dat het geweld, dat in Venezuela wijdverspreid aanwezig is, voornamelijk politieel en crimineel geweld betreft dat niet kadert binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of wanneer twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verder blijkt dat dit politieel en crimineel geweld naar zijn aard en/of vorm doelgericht is. Slachtoffers van politieel of crimineel geweld worden geviséerd om een welbepaalde reden of doel. Het merendeel van dit gemeenschappelijk crimineel geweld of politieel geweld is dan ook geïndividualiseerd en niet willekeurig. Dit politieel en crimineel geweld moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het hoofdstedelijke district, waarvan verzoekende partijen afkomstig zijn, een hogere prevalentie kent van voornamelijk crimineel geweld (zie bijvoorbeeld COI Focus *“Venezuela. Situatieschets”*, 30 mei 2022). Een enkele verwijzing naar de veiligheidssituatie *an sich* is evenwel louter algemeen van aard en het is nog steeds aan de verzoekende partijen om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat de deelstaten Zulia, Táchira, Apure, Amazonas en Bolívar een grotere aanwezigheid kennen van irreguliere gewapende groeperingen, zoals guerrilla's en paramilitaire bewegingen. Uit de landeninformatie blijkt dat deze deelstaten ook regelmatig te maken hebben met gewapende confrontaties, in de zin van strijd en gevechten, tussen de rivaliserende irreguliere gewapende groeperingen onderling. In deze deelstaten is tevens sprake van regelmatige confrontaties tussen irreguliere gewapende groeperingen en de Venezolaanse autoriteiten. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat deze gewapende confrontaties kunnen worden aangemerkt als een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals gedefinieerd door Hof van Justitie in het arrest Diakité.

In casu blijkt dat verzoekende partijen afkomstig zijn uit de deelstaat Lara (administratief dossier, 'verklaring DVZ' verzoeker, vraag 10; 'verklaring DVZ' verzoekster, vraag 10). Uit de landeninformatie blijkt niet dat in de deelstaat Lara actueel een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen dit ook niet aan. Bij gebrek aan een gewapend conflict in Lara, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Gelet op het voorgaande, tonen verzoekende partijen niet aan dat er in hun geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat

zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit de administratieve dossiers blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS tweemaal uitvoerig werden gehoord. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de dossiers terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:
mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET